

### **Den sanne bønns vesen ([Hab. 3,1-2](#))**

Ordet «Sjionot» gir muligens uttrykk for en sterk sinnsstemning. I så fall har dette sammenheng med det overveldende budskapet profeten har hørt (v. 2); «*Herre, jeg har hørt budskapet om deg, jeg er forferdet*»

Profeten er forferdet over det han har hørt! Sml. Hab 1,5: Han er forferdet over at Gud vil oppreise de ugudelige kaldeerne til å tukte Juda. Dernest er han forferdet over at kaldeerne selv skal ødelegges ved Herrens vrede (2,5 flg.). Med andre ord: Profeten kommer inn i stor nød og forskrekkelse over Guds handlemåte i historien. Budskapet har gjennomrystet ham!

Habakkuk sier altså: Ordet om deg har forferdet meg! Et ransakende spørsmål melder seg her: Blir våre tilhørere i dag forferdet når de hører Guds Ord forkynt? Sml. [Hebr 4,12!](#)

Ut fra dette kunne vi si: Det betyr lite om Herren har talt dette til Habakkuk - om han ikke har talt på samme måte til meg! Vi må be om at Herren må legge sin Ånd i budskapet, slik at de som hører det må bli vakt i samvittigheten. En sann vekkelse angår samvittigheten!

I siste del av vers 2 ber profeten ikke om utsettelse av dommen, men tvert imot om at Herren vil fremskynde gjennomføringen av budskapet og den nødvendige tukt! Men så legger profeten til: «*I din vrede må du komme i hu å forbarme deg!*» - Han ber om Guds nåde og barmhjertighet midt i dommen og vreden! Dette er evangeliet i en sum. For evangeliets bakgrunn er fortapelsen! Å bli frelst vil si å bli frelst fra Guds vrede, slik det fremgår av [Rom. 5,9](#): «... ved ham bli frelst fra vreden.»

### **Troen bygger på historie ([3,3-15](#))**

Guds allmakt i historien er i dette avsnittet skildret på en dramatisk og levende måte. Gud råder over himmel, hav, elver, fjell, ild og folkeslag. Gud benytter ofte de ytre naturkrefter mot sine motstandere når disse er fiendtlig innstilt til Israel, f.eks. kaldeerne. Gud er kongers konge og herrers herre» ([Ap 19,16](#)).

Iblant bruker Gud naturkrefter som jordskjelv, vind, hav og elver til å, frelse sitt folk og til å sønderbryte (slå ned) sine motstandere: «*Til å utføre dine dommer står de der ennå i dag, for alle ting er dine tjenere*» ([Sal 119,91](#)).

I Hab 3 finner vi hentydninger til mange underberetninger fra Mosebøkene og Josvas bok. I en tid full av skepsis til historisiteten av de mange undere som er gjengitt i Det gamle testamente, er det av største betydning å understreke kjensgjerningene ved det som her berettes.

Profetenes forkynnelse forutsetter at det som berettes er sant og pålitelig, Kap. 3 i Habakkuks bok står som et mønster på troverdige kjensgjerninger som har funnet sted.

Her hentydes det til det Gud har utført - i historien - hvordan han skilte Det røde hav (2.Mos 14), tørrla Jordans vann midt i flomtiden ([Jos 3,15-16](#)), stanset sol og måne i deres baner ([Jos 10,12-14](#)).

Apostelen Paulus går så langt som å si «*jeg tror alt det som er skrevet i loven og i profetene*» ([Apg 24,14](#)). Og da har han vel også disse underberetningene for øye. Og videre skriver han: «*Og alt som før er skrevet, det er skrevet til lærdom for oss, for at vi skal ha håp ved det tålmod og den trøst som Skriftene gir*» ([Rom 15,4](#)).

Sannheten i de bibelske beretninger bør understrekes med mye større tyngde enn det gjøres i dag. Dette bør også bli en del av oppgjøret med den historisk-kritiske metode. Det påstås i dag - fra

teologisk hold - at de begivenheter som er nedskrevet i Det gamle testamente, har liten eller ingen verdi som historiske opplysninger.

Luther, derimot, hevder det stikk motsatte: Troen bygger på historie! Bibelen viser klart hele veien at min trøst bygger på kjensgjerninger! Den Gud som jeg setter min lit til - er den Gud som både kunne skille Det røde hav og Jordan, og som virkelig gjorde det! Den kristne tro er fundert på historiske kjensgjerninger, ikke på eventyr eller ideer.

Tilsvarende er de sentrale frelsessannheter basert på historiske kjensgjerninger: *«For jeg overgav dere blant de første ting det som jeg selv mottok: At Kristus døde for våre synder etter Skriftene, og at han ble begravet, og at han oppstod på den tredje dag etter Skriftene»* ([1 Kor 15,3-4](#)).

Derfor tror vi også på Jesu legemlige oppstandelse av graven. Alt avhenger av denne sannhet - også vårt håp! Konklusjon: Skal Bibelens budskap om dom og frelse bli tatt på alvor, må vi fastholde de historiske beretninger i Det gamle testamente. Av den grunn er Hab 3,3-15 et meget viktig avsnitt og med et sterkt budskap!

Her har jeg nøyert meg med noen prinsipielle betraktninger over dette avsnittet. Og jeg vil anbefale leseren selv å studere disse vers og slå opp alle henvisninger under dem.

### **Glede midt i trengselstider ([3,16-19](#))**

Profeten ser med forferdelse den ødeleggelse som kommer, men vitner likevel om sin glede i frelsens Gud (V.16-19).

Profeten er igjen forferdet (sml. v.2). Budskapet har overveldet ham. Her i v. 16 brukes sterke uttrykk om hans tilstand etter å ha hørt budskapet. Hans indre skalv. Hans lepper dirret. Det kom råttenhet i hans ben...

Men nå har han kun ett å gjøre: Han må rolig bie på Herrens dag, som han selv betegner som nødens dag. Men han ivrer etter den dag da Herren griper inn til dom over kaldeerne og til frelse for sitt eget folk. Bak dommens uhygge følger frihet og forløsning. Profeten har lært å sette sin lit til Herren og å stole på ham (sml. [Sal 37,3-7](#)).

Vers 17 har uten tvil sammenheng med den «nødens dag» som skal komme over Juda-folket som en tukdens svøpe gjennom det babylonske fangenskapet.

Alt det materielle og ytre i naturen går til grunne: *«Fikentreet springer ikke ut, og vintrærne bærer ikke. Oljetreets frukt slår feil, og markene gir ingen føde...»*

Verre kan det neppe bli. Det blir mørke og atter mørke. Men ofte er det slik i livet, at når det er som mørkest, går det mot lyset. Vi ser glimt av dette i [Zak 14,7](#): *«...men mot aftens tid, skal det bli lys»*.

For etter skildringen av elendighet og ødeleggelse ute i naturen, har profeten en helt annen, indre glede i sitt hjerte: *«Men jeg vil fryde meg i Herren, jeg vil juble i min frelses Gud»* (v.18).

Hvor ille det enn står til ytre sett, hvor galt det enn går, så er Herren min frelses klippe. Denne sannhet blir ofte forkynt i Skriften: *«...og sørg ikke, for gleden i Herren er deres styrke!»* ([Neh 8,10](#)).

Det folk som har sin glede i Herren er et sterkt folk - tross alle ytre vansker! Den store hemmelighet er å se hen til Herren i alle livets situasjoner.

Og nå blir erfaringen for Habakkuk dette: *«Herren, Israels Gud, er min kraft!»* (I-3,19). Merk forskjellen på Hab 1,11: *«Deres (kaldeernes) kraft er deres gud»* og profeten Habakkuks personlige vitnesbyrd i 3,19: *«Herren, Israels Gud, er min kraft.»* - Det er en vesentlig forskjell på disse to utsagn!

Dermed blir det Herren alene som blir kraften og trøsten for Habakkuk og for oss andre i trengselstider!

## Vår tid i lys av Habakkuks bok

Det var mørke stormskyer på himmelen overalt hvor tempelsangeren Habakkuk skuet. I hans eget folk - som var kalt til å tjene Herren rådet synd og urett.

Ropet trengte seg på fra hans indre: Hvorledes kan du rolig se på dette, Gud? - Og da verdensmakten Babylon skulle oversvømme landet med sine hærer, måtte Habakkuk igjen utøse sin nød for Herren: Hvordan kan du tillate dette, Gud?

De anfektelser angående fremtiden og Guds verdensstyre som Habakkuk gjennomkjempet i sitt indre, er ikke ukjente for deg og meg.

I dag skjer noe av det samme som den gang: Forråtnende og nedbrytende krefter synes å ville fortære vårt folks åndelige kraft. Den eneste forskjell må i så fall være dimensjonene. I dag finner vi urett, vold og ødeleggelse i global sammenheng. Forurensning, krig, forfølgelse og undertrykkelse er bitre realiteter som vi daglig får kastet inn på oss gjennom aviser, radio og TV. Vi blir fristet til å skyve alt dette uhyggelige fra oss. Men det står der like fullt som dystre skygger i vår situasjon.

Og vi må rope som Habakkuk: Herre, hvor lenge, hvorfor, hvorledes? Men Habakkuk fikk svar på sine anrop. - Riktignok ikke en smertefri løsning, men gjennom mørket fikk han glimt av lys frem mot den tid da *«jorden skal fylles med kunnskap om Herrens herlighet, likesom vannet som dekker havets bunn»* ([2,14](#)).

Gud har altså ikke mistet herredømmet over verdenssituasjonen. *«Meg er gitt all makt i himmel og på jord»*, sa Jesus. Det går derfor mot en håpefull fremtid for Guds folk. Denne verden er på vei mot Guds endelige dom. Deretter følger nyskapelse og oppstandelse for dem som har tatt imot Ordet om korset her i tiden!

Men Guds Ord sier at forførelse, mørke og trengsel skal tilta frem mot denne tids avslutning. Et sterkt vitnesbyrd om dette finner vi i [2 Tess 2,9-12](#)!

Men midt i mørket fører Gud sine frelsesplaner frem til seier. Midt i domsveene lyder det løfte om forløsning: *«Men når dette begynner å skje, da rett dere opp og løft hodet! For deres forløsning stunder til»* ([Luk 21,28](#)).

Derfor kan Habakkuk fryde og glede seg i sin frelses Gud - samtidig som han skuer mørke og trengsel!

Gud tar hele tiden sikte på å få frelse en rest. *«Men jeg vil la det bli tilbake hos deg et bøyet og ringe folk, og de skal ta sin tilflukt til Herrens navn»* ([Sef 3,12](#)). En viktig oppgave i endetiden blir kanskje nettopp å styrke den lille rest. En har sagt det slik: «Forkynn Guds Ord for den rest som skal frelses for himmelen!"